

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 585/2020
08.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА-адвоката Љубише Радојичића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 30К.бр.994/19 од 24.06.2019. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.538/19 од 15.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА-адвоката Љубише Радојичића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 30К.бр.994/19 од 24.06.2019. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.538/19 од 15.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 30К.бр.994/19 од 24.06.2019. године окривљена АА је оглашена кривом због извршења кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 2. у вези става 1. КЗ и изречена јој је условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци која се неће извршити уколико окривљена у року проверавања од 2 (две) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљена је обавезана да оштећеном ББ на име трошкова које је имао поводом ангажовања пуномоћника исплати укупан износ од 108.375,00 динара, те да суду на име паушала исплати износ од 10.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ је ради остваривања свог имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1.бр.538/19 од 15.01.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА-адвоката Љубише Радојичића и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду 30К.бр.994/19 од 24.06.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА-адвокат Љубиша Радојичић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да у целини укине пресуде Првог основног суда у Београду 30К.бр.994/19 од 24.06.2019. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.538/19 од 15.01.2020. године и предмет врати на суђење првостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему не опредељује конкретно ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП, али се из навода захтева закључује да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Наиме, бранилац окривљене истиче да су у конкретном случају нижестепени судови доношењем побијаних правноснажних пресуда повредили одредбу члана 55. став 2. Закона о путним исправама („Службени гласник РС“, број 90/2007 ... 62/2014) којом је предвиђено да ће се до почетка примене подзаконских прописа из става 1. члана 55. примењивати прописи донети до дана ступања на снагу овог закона, ако нису у супротности са одредбама овог закона, а такође су повредили и одредбу члана 12. Правилника о обрасцима пасоша, дипломатског пасоша и службеног пасоша („Службени гласник РС“, број 7/2008, 37/2008) којом је прописано да ће се, док се не стекну технички и други услови за израду образаца прописаних овим правилником, пасош, дипломатски пасош и службени пасош издавати на обрасцима према прописима који су били на снази до почетка примене Закона о путним исправама. По ставу браниоца, како из наведених законских и подзаконских одредби (које је суд по њему повредио) произилази да окривљена АА у поступку издавања путне исправе за малолетну ВВ није била у обавези да примени одредбу члана 29. став 1. Закона о путним исправама који је важио у време издавања предметне путне исправе на дан 06.09.2010. године, а која одредба предвиђа неопходно постојање писмене сагласности другог родитеља у ситуацији када за малолетно лице захтев за издавање путне исправе подноси само један од родитеља, то је наведена путна исправа од стране окривљене правилно издата на основу одредбе члана 33. став 2. Закона о путним исправама југословенских држављана („Службени лист СРЈ“, број 33/96, 49/96, 12/98, 16/99, 35/99, 44/99, 15/00, 7/01, 71/01, 23/02, 53/02, 68/02 и 5/03 и „Службени гласник РС“, број 101/05- др. закон) и тачке 3. Одлуке о начину издавања пасоша, заједничког пасоша, путног листа и визе („Службени лист СРЈ“, број 5/97 и 25/97), а које одредбе нису у колизији са Законом о путним исправама.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер су нижестепени судови у конкретном случају правилно применили одредбе Закона о путним исправама („Службени гласник РС“, број 90/2007, 116/2008, 104/2009) који је био важећи у време извршења предметног кривичног дела на дан 06.09.2010. године, а не одредбе Закона о путним исправама југословенских држављана („Службени лист СРЈ“, број 33/96, 49/96, 12/98, 16/99, 35/99, 44/99, 15/00, 7/01, 71/01, 23/02, 53/02, 68/02 и 5/03 и „Службени гласник РС“, број 101/05- др. закон) како то погрешно сматра бранилац окривљене, правилно закључујући да је окривљена АА поступала противно одредби члана 29. став 1. Закона о путним исправама. Наиме, како је прелазним и завршним одредбама Закона о јавним исправама и то чланом 56. (престанак важења закона) јасно прописано да даном почетка примене овог закона престаје да важи Закон о путним исправама југословенских држављана („Службени лист СРЈ“, број 33/96, 49/96, 12/98, 16/99, 35/99, 44/99, 15/00, 7/01, 71/01, 23/02, 53/02, 68/02 и 5/03 и „Службени гласник РС“, број 101/05- др. закон), осим одредбе члана 56. који се примењује до доношења Закона о војсци Србије, то је, и по налажењу Врховног касационог суда, очигледно да у конкретном случају у време извршења предметног кривичног дела на дан 06.09.2010. године није ни могао бити примењен Закон о путним исправама југословенских држављана, јер је исти престао да важи даном почетка примене Закона о путним исправама и то даном 08.04.2008. године, па самим тим ни радње окривљене везано за кршење закона нису могле бити цењене у односу на тај закон, већ само у односу на Закон о путним исправама („Службени гласник РС“, број 90/2007, 116/2008, 104/2009), а што су нижестепени судови правилно учинили.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене у којима се истиче да како кривично дело несавестан рад у служби из члана 361. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је окривљена правноснажно оглашена кривом, спада у групу кривичних дела против службене дужности која се у погледу кривице врше само са умишљајем (осим кривичног дела одавање службене тајне из члана 369. став 3. КЗ које се може вршити и из нехата), дакле како учинилац овог кривичног дела мора бити свестан да очигледним несавесним поступањем у вршењу службе чини кривично дело и да хоће његово извршење или да је свестан да може учинити дело па на то пристаје, те имајући при томе у виду да нигде у Кривичном закону, а нарочито не у члану 361. КЗ, није прописано да се то кривично дело може извршити из нехата, већ је нехат могућ само код наступања теже последице, то су нижестепени судови погрешно нашли да је окривљена АА критичном приликом поступала са нехатом као обликом кривице и да је са овим обликом кривице извршила предметно кривично дело, јер се у конкретном случају по изреци пресуде ни тежа последица не може приписати нехату окривљене. Изнетим наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се по налажењу овога суда правноснажне пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљене АА-адвоката Љубише Радојичића били су предмет разматрања Вишег суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби браниоца окривљене изјављеној против првостепене пресуде Првог основног суда у Београду 30К.бр.994/19 од 24.06.2019. године. Виши суд у Београду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на странама 9 и 10 другостепене пресуде Кж1.бр.538/19 од

15.01.2020. године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, указујући да из свих изведених материјалних доказа који се налазе у списима предмета неспорно произилази да родитељско право оштећеног ББ да одлучује о месту боравишта малолетне ћерке ВВ, да је виђа, васпитава, образује и издржава као равноправни родитељ није било тешко повређено издавањем предметне путне исправе и напуштањем територије Републике Хрватске ГГ и малолетне ћерке ВВ после њиховог боравка у Сигурној кући у Загребу због проблема са оштећеним, као и њиховим настањивањем на територији Републике Србије, те да је стога супротан закључак суда пристрасан, бранилац окривљеног, по налажењу овога суда, у суштини оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, дајући сопствену оцену изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним пресудама, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде кривичног закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА-адвоката Љубише Радојичића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљене одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.